TÜRKİYE'DEKİ KÜRDİSTANLI YURTSEVER HALKIMIZA VE DEVRİMCİ GENÇLİĞE!

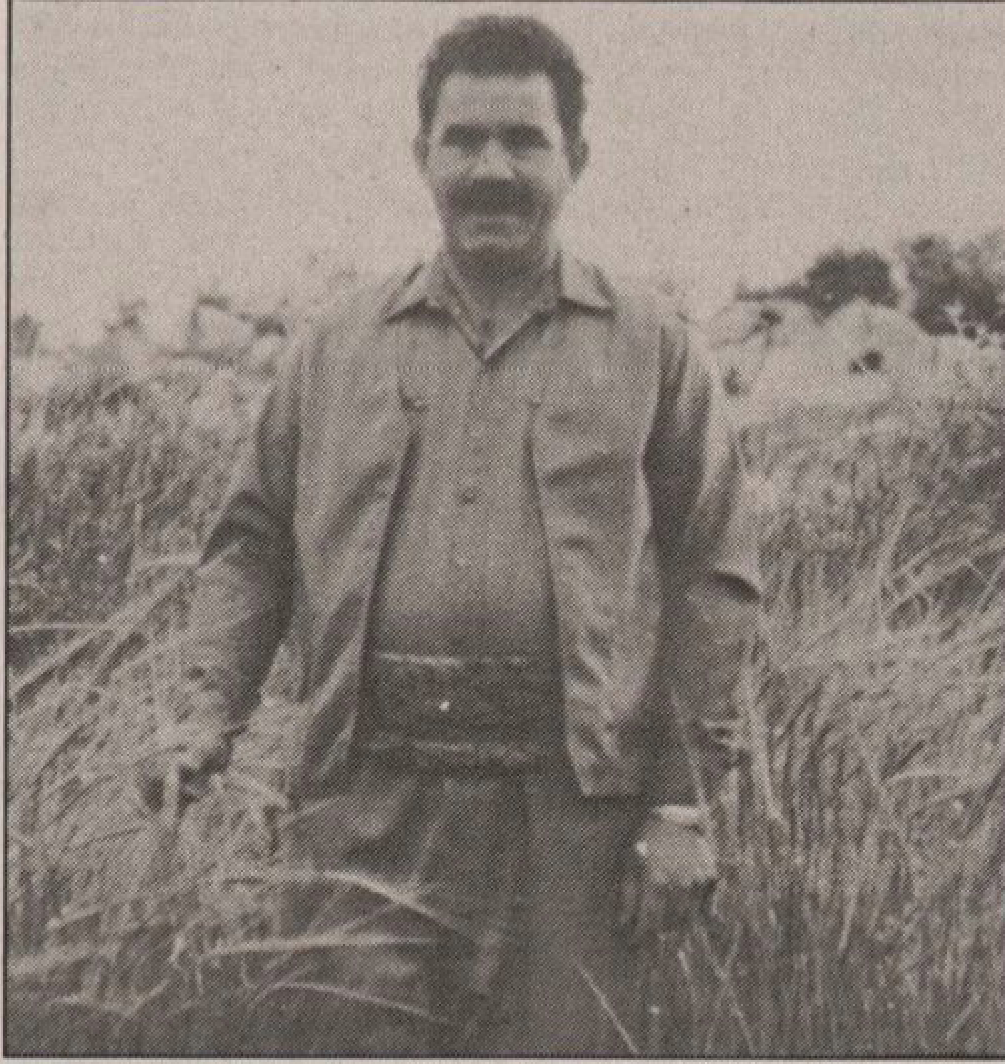
"PKK'nin çalışma ve vuruş tarzı, dünya da önümüze dikilse mutlaka başaracağımızı ispatlıyor"

Tarihimizin hem ulusal kurtuluş umutlarının gerçekleşmeye yüz tuttuğu ve hem de dikkat edilmezse, gereken devrimci tedbirler alınmazsa, o denli tehlikelere açık bir döneminden geçmekteyiz. Kürdistan'dan boşaltılan halkımıza ve bunun gözdesi gençliğe seslenirken gençlik, gerçekten her zamankinden daha fazla bilince kavuşmuş, kendisi için bir yurtseverlik, ulus sorunu olduğuna inanmıştır. Her şeyin artık bir kader olmadığını, bütün zorluklarımızın, olumsuzluklarımızın altında düşmanımızın bilinçli bir çabasının yattığını ve bunun sonuçta bizi yok etmeye götürecek bir politika olduğunu, her geçen gün daha iyi farkeden bir gençlik görüyoruz. Durumun, şimdiye kadar söylendiği gibi "karşı durulamaz, direnilemez" bir durum olmadığını, tersine rahatlıkla direnilebileceği ve hatta önemli başarılara gidilebileceği günleri yaşıyoruz. Böyle günlerde insanlar kendini yeniden yeniden gözden geçirebilmeli, değerlendirebilmeli ve gün ne emrediyorsa ona mutlaka ulaşmalıdırlar.

Türkiye'nin büyük kentlerine ve tarım alanlarına en az Kürdistan'daki nüfusumuz kadar, hem de en çalışkan genç nüfusumuzun aktarıldığını biliyoruz. Kürdistan'daki ulusumuz kadar, ikinci bir ulusumuz da Türkiye'de yoğunlaşmıştır. Bu gerçeği iyi anlamak gerekiyor. Neden böyle? Eğer iyi kavrayabilirsek, ne yapmamız gerektiğini iyi anlayacağız. Türk egemenlerinin tarihi boyunca, bir baskı ve ardından eritme politikaları vardır. Anadolu bugün, hemen hemen bütün baskı altına alınan halklardan derlenen soyların zorla eritilerek Türkleştirilmesi tarihine de tanıktır. Son dönemlerde halen bir Bursa'ya, bir Konya'ya Afgan göçmenlerinden tutalım, Yugoslav, Bulgar Türkleri'ne kadar, bugün de işte Irak gibi alanlardan insanlar getirtiliyor. Bunlar yeniden yeniden Türkleştirilerek, bir Türk ulusu yaratılıyor ve tabii ki bu, yüzyıllardır sürdürülen bir politikadır.

Bir Yeniçeri Ocağı vardır. Hıristiyan çocukları daha yedi yaşındayken ana kucağından alınarak Türkleştirilir ve islamlaştırıldıktan sonra, Anadolu'da vurucu kuvvet olarak kendi halklarına ve diğer halklara karşı kullanılırlar. Bu bir Türklük, Türkleştirme politikasıdır. Osmanlı sultanları bunu yüzyıllarca böyle yaptıkları gibi, Türkiye Cumhuriyeti de bu politikayı devam ettirdi. Çok kısa tarihi bir örnek verirsek; Dêrsim katliamdan geçirildiğinde, öksüz kalan çocukların hepsi ana okullarına, ilk defa TC'nin ilkokullarına alındılar. 40'lardan sonra öncelik Dêrsim'e tanındı. Ve günümüze doğru geldiğimizde, halkımızın bu en eski, kültürel ve Kürt soyunun en belirgin tipleri, Türkçe'yi en iyi konuşan, hatta bir Türk'ten daha başarılı bir Türk olmada en önde yer alan insanlar haline geldiler. Şeklen belki Kürt ama dili, kültürü, yaşam tarzı bütünüyle Türk'ten daha Türkçü. Halbuki Dêrsim katliamdan geçirilmeden önce, Kürt soyunun en bozulmamış alanıydı. 40-50 senede bu nasıl meydana geldi? Bu düşündürücüdür ve bir o kadar da ibret verici bir durumdur. Unutmamak gerekir ki, Dêrsim'de gerçekleştirilen, günümüze doğru bütün Kürdistan'da gerçekleştiriliyor. İlkokullar, öğretmen okulları, liseler, yani bilinen bütün o sömürgeci kurumlar yaygınlaştırıldı. Bunlar bugün Hakkari'ye kadar gitti. Ve burada tamamen bir Türkleştirme faaliyeti bütün hızıyla yürütülmektedir. "Ne mutlu Türküm diyene", "Bir Türk dünyaya bedeldir" sloganları altında, her şey Türklüğe özendirilmektedir. Her kim ki "yaşamak istiyorsa", "maaş istiyorsa", "şeref", "itibar" istiyorsa bu Türk olmaktan geçer. Bunu iyi biliyoruz.

İşte, bu politikanın daha yoğun geliştirilmiş bir biçimi, Türkiye'ye aktarılan Kürdistanlı nüfus üzerinde yürütülmektedir. Çünkü, Türkiye'nin metropollerine alınan Kürtler, bütünüyle işlerini Türkçe, bir Türk gibi yürütmek zorundadırlar ve bu da onlarda Kürtlük'ten uzaklaşma, ülkelerinden uzaklaşma, her bakımdan Türklüğü benimseme gibi bir duruma yol açıyor. Yani nüfusumuzun yarısı burada yoğun Türkleştirilmeyi, kendi ülkesinden ve ulusal kimliğinden koparılmayı yaşamaktadır. Ve böylece hani o diğer azınlıklara uygulanan politika gibi (onlarda Türkleştirme tamamlanmıştır), şimdi bütün hızıyla bunun Kürtler üzerinde de tamamlanması planlanmaktadır. Bununla bağlantılı olarak, bir de bunların hepsi inşaat işçiliği gibi ağır ve ucuz işlerde çalıştırılıyor, onlara ırgatçılık yaptırılıyor. Böylece bir taşla birkaç kuş vurmuş oluyorlar. Yani çarpık kapitalizmin ucuz iş gücü deposu, bu sermaye için muazzam bir imkandır. Hepsi yoksul olduğu için, her türlü işe koşturulabiliyor. Türkleştiriliyorlar burada çocuklar, tamamen Türk okullarında, bir Türk gibi yetiştiriliyorlar ve böylece ulusal kimlik hızla aşılıyor. Ve bir de varını yoğunu buraya çekiyorlar. Türkiye bir çekim merkezi olarak sunuluyor ve böylece Kürtler'in yoğunlaştığı mahalleler, Kürdistan'ı boşaltmanın adeta üsleri haline geliyorlar. Biliyorsunuz İstanbul'da, İzmir'de, Adana'da böyle mahalleler vardır. Hep Kürdistan'dan gelmiş olanlarla dolu ve buraya habire insan geliyor. Bu durumun ortaya çıkardığı sonuç, neredeyse diri nüfusun kalmadığıdır. İşte bu, açıklayacağımız gibi, son yıllarda çok hızlandırılan bir özel savaş politikasıdır. Kürt halkına açılım; "Yurdunu terk et, ulusunu terk et, insanını terk et" politikası temelinde oluyor. Aynı şey Avrupa'ya, Ortadoğu'ya dayatılan göç için de geçerlidir. On milyona yakın Türkiye'ye göç ettirilirken, iki-üç milyon da yurt dışına kaçırtılıyor. Örneğin, 12 Eylül döneminde PKK'nin en çok geliştiği yörelerde, bir günde insanların eline pasaport verilerek Avrupa'ya yollandılar. Bu sebepsiz değildir; tamamen özel savaş politikasının, MİT, polis işbirliğinin bir sonucudur.

Foto: Berxwedan

"...Türkiye bir çekim merkezi olarak sunuluyor ve böylece Kürtler'in yoğunlaştığı mahalleler, Kürdistan'ı boşaltmanın adeta üsleri haline geliyorlar. Biliyorsunuz İstanbul'da, İzmir'de, Adana'da böyle mahalleler vardır. Hep Kürdistan'dan gelmiş olanlarla dolu ve buraya habire insan geliyor. Bu durumun ortaya çıkardığı sonuç, neredeyse diri nüfusun kalmadığıdır. İşte bu, açıklayacağımız gibi, son yıllarda çok hızlandırılan bir özel savaş politikasıdır. Kürt halkına açılım; "Yurdunu terk et, ulusunu terk et, insanını terk et" politikası temelinde oluyor. Aynı şey Avrupa'ya, Ortadoğu'ya dayatılan göç için de geçerlidir. On milyona yakın Türkiye'ye göç ettirilirken, iki-üç milyon da yurt dışına kaçırtılıyor. Örneğin, 12 Eylül döneminde PKK'nin en çok geliştiği yörelerde, bir günde insanların eline pasaport verilerek Avrupa'ya yollandılar. Bu sebepsiz değildir; tamamen özel savaş politikasının, MİT, polis işbirliğinin bir sonucudur."

Özel savaş derken, biraz daha konuyu açmak gerekir. Dêrsim'i biraz biliyoruz. Dêrsim özel savaştan en çok nasibini alan ve bunu ilk yaşayan bir bölgemizdir. Bunun daha ötesi de vardır. Osmanlılar, 19. yüzyıldaki Batı karşısında yenilme, geriye çekilme döneminde Kürdistan'a yüklenirler. Kürdistan'da biliyoruz ki, büyük ayaklanmalar patlak verir. Ve bu ayaklanmaların başını çekenlerin hepsi, başta İç Anadolu olmak üzere, Anadolu'nun her tarafına gönderilirler. Göç ettirme, daha bu dönemden başlar. Dêrsim ikinci bir ana halkadır. Daha önce Koçgirî böyledir. Bugün bir Sivas Kürtler'i eğer İstanbul'da en çok yoğunlaşmış bulunuyorlarsa, bu Koçgirî isyanıyla bağlantılıdır.

Dêrsimliler adeta İstanbul'da, Bursa'da mahalleler oluşturmuşlarsa, bu Dêrsim isyanıyla bağlantılıdır, kendiliğinden değildir. Ve günümüze doğru Mardinliler, İstanbul'da bir mahalle oluşturuyorlarsa, bu PKK önderliğinde büyük gelişme gösteren ulusal başkaldırıdan ötürüdür. İşte Bingöl, Van, şimdi Kars, Ağrı devreye girmiştir. En son olarak Pazarcık bütünüyle, nüfusunun üçte ikisi Avrupa'ya aktarılmış durumdadır; hem de İsviçre, Paris gibi en özendirici yerlere. Elbistan da öyledir. Halbuki buralar, eskiden devrimciliğin en güçlü olduğu yerler ve aynı zamanda bizim de en çok geliştiğimiz yerler oluyor. Yine Urfa, Bingöl 12 Eylül döneminde daha da hızlandırılan bir göçmenliğe tabi tutuldular. Kars, Ağrı 12 Eylül döneminde önemli oranda kaydırıldı. Şöyle yapıldı; iş-güç imkanı verilmedi. Yani "yaşamak istiyorsan göçeceksin, kalırsan ekmek kapısı yok" dendi ve bildiğimiz gibi yüzbinler, bu 12 Eylül faşizmi döneminde göç ettiler. Bu da bilinçlidir. Niye Batı'dan Doğu'ya doğru kimse gitmiyor? Görelim bir Trakya'dan kaç kişi Ağrı'ya, Hakkari'ye gitmiştir? Bir kişi var mı? Bir İzmir'den, bir

Manisa'dan, bir Bursa'dan, Dêrsim'de iki aile var mıdır? Ama bir Bursa'da, benim yalnız bildiğim kadarıyla, yirmi bin kişilik bir Dêrsim mahallesi vardır. Bir Mardin'de iki tane İzmirli aile var mıdır? Varsa ya validir, kaymakamdır ya da emniyet amiridir. Bunların da nasıl yaşadığını biliyoruz. Bunun dışında bir İzmirli bile var mıdır Mardin'de? Yoktur. Ama Mardin'den mahalleler vardır İzmir'de. Yine Adana'dan hiç Kürdistan'a bir Türk aile yerleşir mi? Çok yüksek maaş olmazsa, yani öyle devletin en ileri düzeyde bir temsilcisi olmazsa, gidebilir mi? Yok, ama Adana'da birkaç Kürt mahallesi vardır. Çukurova bütünüyle böyle. Şunun için söylüyorum: Batı'dan bir tek aile gitmezken, bizim milyonlarcamızın oraya gitmesi, olsa olsa özel bir plan temelinde devletin yıllardır hazırladığı bir oyunun sonucu olabilir. Gerçekten ülkemiz, eğer kendi elleriyle kalkındırılırsa, cennet gibi bir ülkedir. Sahipsiz olduğu için, yani tamamen harabe edildiği için bugün yaşanılamıyor. Veya sömürgecilik bunu bilinçli yaptığı için kimsenin barınma şansı kalmamıştır. Burada demek ki, özellikle son 10 yılda hızlandırılan bir özel savaşın kurbanı olma durumumuz var.

Mazlum, cefakar ve gerçekten her gün işsizlik içinde bunalan metropoldeki halkımızın, bu gerçekleri iyi bilmesi gerekir. Çünkü, eğer onlara dayatılan bir özel savaş varsa ve eğer bu özel savaşı iyi bilince çıkarmışlarsa, bunun karşısında onların da başvuracakları bir yurtseverlik savaşları olacaktır. Yani siz, bizi özel yollarla, baskıyla, oyunlarla ana topraklarımızdan, köyümüzden, kentimizden koparttınız, biz de daha bilinçli bir devrimci savaşı esas alarak, ülkemize sahip çıkacağız; verilmesi gereken karşılık budur. Bugün dünyada görüyorsunuz, iki Filistinli'yi Filistin'den İsrail attığı zaman bu Birleşmiş Milletler'e kadar götürülüyor. Biz her gün binlerce, kendi kendimize yol alıyoruz, ülkemizden kopartılıyoruz. Bunu iyi anlamak gerekiyor. Yine bir örnek daha; Yahudiler 2500 yıl önce, sözümona bugünkü Filistin'den kopartılmışlardır; bugün akın akın dönüyorlar. İşte her gün duyuyoruz; "Arnavut yahudileri" diyorlar, bilmem "Afrika'daki", daha başka bir sürü ülkedeki yahudiler, "Sovyetler Birliği'ndeki yahudiler" hem de Filistin'e, yani o çölün orasına uçaklar dolusu gidiyorlar. Gider gitmez toprağı öpüyorlar, secde ediyorlar, "vatanımıza kavuştuk" diyerek. Aslında vatan onların da değil, Filistinliler'in. Ama tarihte burası İsrailoğullarının ülkesidir diye bir inanç vardır. İnanç uğruna 2500 yıl sonra gelip -bir de zenginler bunlar- oraya öyle kapaklanıyorlar. Yani şimdi oldukları yerlere, "bizim kaçtığımız yerlerdir" diyorlar. Hepsi çok zengin, ama buna rağmen çöle gidiyorlar... Şimdi biz kendi elimizle cennet gibi ülkemizi terk edersek ve bunu da normal kabul edersek, ne kadar lanetli olduğumuz ortaya çıkar. İsrailoğulları için "lanetlenmiş" derler, yani bir taraf böyle söyler; diğeri de "Allahın seçkin kulları" der. Şimdi biz kendi elimizle böyle lanetli biçimde vatandan çıkışı kabul eder, bunun zincirini boynumuza takarsak, bu dünyada yerimiz olmaz. Neden Kürtler saygı görmüyor? Neden herkes dalga geçiyor veya insan yerine koymuyor? Sen en kutsal değerlere böyle ucuz yaklaşırsan, hatta üzerinde düşünme gereği bile duymazsan, işte "İzmir'e gidiyorum", "Marmaris'e gidiyorum", "İsviçre'ye, Paris'e gidiyorum" diye arkana dönmeden bırakıp kaçarsan, unutmayalım ki, böyle insanlar iflah olmaz ve başkasından saygı da görmez. Ve, "en büyük hastalığımız nedir" denilirse, ben budur derim.

Şimdi baskıdır, işsizliktir, ülkemizin harap hale getirilmesidir, bütün bunlar sebep olabilir. Ama insanoğlunun da bir direnme azmi vardır. Anavatan topraklarını kolay kolay terk etmeme özelliği vardır. Afrika'nın siyahları bile zorla Amerika'ya götürüldüler. Kamçıyla, zorla o gemilere doldurulup götürüldüler. Bir tanesi bile kendi keyfiyle gitmedi Amerika'ya, Avrupa'ya. Şimdi bizim büyük derdimiz, ızdırabımız işte buradadır. Bize görünüşte kamçı vuran da yok, ama götürülüyoruz. Ve iyi biliyorum ki, bu bizim irademizin tayin ettiği bir gidiş değildir. Düşmanın eliyle hazırlanmış bir oyundur.

İşte burada Türk sömürgeciliğinin özel savaş oyunlarını, hilesini görmeliyiz. Küçük bir örnek yine verelim: Dêrsim katliamıyla ürkütüldüler ve hepsi kaçırtıldı. Anlaşılıyor, katliamla bağlantılıdır. Bir küçük Maraş katliamı oldu, beşyüz kişiye yakın insan katledildiğinden, gerisi için orası cehenneme çevrildi ve kaçış bu temelde başladı. Aslında da verilmesi gereken karşılık kaçış değil, direnme olmalıydı. Denilecek, "çaremiz yoktu, önder, örgüt yoktu"; bütün bunlar doğru olabilir. Lakin, eğer bir kader gibi normal bir uygulama haline getirilirse ve her zaman bu çocuklara da aşılanırsa, o halk, o ulus bitmiştir. Biz bu tehlikeyi gördük. Şimdi PKK'yi bu anlamda anlamak istiyorsak, ne diyeceğiz? PKK özel savaş oyunlarıyla 70'lerden itibaren Avrupa'ya, Türkiye'nin metropollerine, çok yoğun göç ettirilen halkımızın, gençliğimizin tepkisidir, bir karşı koyuş hareketidir de. Biz bu işleri Ankara'larda, İstanbul'larda öncelikle geliştirmeye çalıştık. Neden? Biz de buraya göç ettirildik. Kendim başlangıçta orada istediğim gibi bir yaşam imkanına kavuşabilirdim. Türk devletinin basamaklarında ilerleme fırsatı sonuna kadar doğmuştu. Eğer bunu böyle kabul etseydim, aslında ben de bir alçaklar sürüsüne dahil olmaktan başka bir anlama gelmeyecektim. Türk devletine it gibi hizmet eden birisi olurdum. Fakat vicdanımız bunu kabul etmedi. Üniversiteyi de bitirsem, en iyisini de yapsam, biraz halkıma karşı vefa borcum varsa, biraz sadık isem, halkıma karşı yapmam gereken şeyler vardı. Tek de olsam yapacağım şeyler vardı. Ve ben onları yapmaya çalıştım.

Hiçbir kişinin ilgi bile göstermediği vatana dönüş hareketini başlattık. Ve bilir misiniz ki ilk yola çıkanlardan birisi de **Haki KARER**'di. Bu düşüncemizin ilk kıvılcımlarını çaktığımızda karşılık verdi. "Burada durulmaz" dedi. Ki o Kürdistanlı da değildi. Ve çok az bir çalışmamız olmasına rağmen gitti. Biraz gerçeklerimizi gören arkadaşlar, "Artık bu yaşam bize haram" dediler ve bütünüyle PKK'nin ön çalışmasını yaptılar; böylece gruplaştık. Bir iki propaganda cümlesiyle -birkaç kuruş paramız da yoktu- biz biraz çalışıyorduk, birkaç kuruş para bulup propaganda ediyorduk. Hareketimizin böyle başladığını iyi biliyorsunuz. Bunu şunun için söylüyorum: 70'lerden belki de yüz kat daha fazla insanımız dolmuş buraya ve bizim gibi yalnız da değildir. Çünkü, ne de olsa yaklaşık yirmi yıldır faaliyette bulunan bir çizgimiz var. Önderlik eden bir partimiz var.

> "...Mademki düşman bir özel savaş oyunu olarak, nüfusumuzun yarısını buraya getirdi, biz de burayı ikinci bir ulusal kurtuluş alanı haline getireceğiz. Ulusal kurtuluşumuzun en az Kürdistan'daki bir kolu da burada çalışacak. Unutmayalım ki, buradaki nüfusumuzun hepsi işçidir, yani emekçi gençtir, bilinçlilik oranı fazladır. Ve bir de gerçeklerini iyi gören bir durumu vardır. Demek ki, bütün bunlar Türkiye'deki Kürdistanlı yığınlarımızın, Kürdistan'daki kitlemizden, halkımızdan daha fazla partimizin politikası içinde yer alabileceğini, örgütlenebileceğini göstermektedir. Objektif temel çok uygun. Bir Hakkari'deki çobanı örgütlemek zordur. Ağa vardır, aşiret vardır, aşiret üyeleri vardır; onları PKK'lileştirmek zordur. Fakat İstanbul'daki emekçileri, Ankara'daki üniversite öğrencilerini, Çukurova'daki ırgat işçileri örgütlemek çok kolaydır..."

Burada şunu söylüyorum; yani içine girdiğimiz veya sokulduğumuz durum bir kader olmadığı gibi, çıkış için de imkanlar hiçbir dönemle karşılaştırılmayacak kadar iyidir. Mademki düşman bir özel savaş oyunu olarak, nüfusumuzun yarısını buraya getirdi, biz de burayı ikinci bir ulusal kurtuluş alanı haline getireceğiz. Ulusal kurtuluşumuzun en az Kürdistan'daki bir kolu da burada çalışacak. Unutmayalım ki, buradaki nüfusumuzun hepsi işçidir, yani emekçi gençtir, bilinçlilik oranı fazladır. Ve bir de gerçeklerini iyi gören bir durumu vardır. Demek ki, bütün bunlar Türkiye'deki Kürdistanlı yığınlarımızın, Kürdistan'daki kitlemizden, halkımızdan daha fazla partimizin politikası içinde yer alabileceğini, örgütlenebileceğini göstermektedir. Objektif temel çok uygun. Bir Hakkari'deki çobanı örgütlemek zordur. Ağa vardır, aşiret vardır, aşiret üyeleri vardır; onları PKK'lileştirmek zordur. Fakat İstanbul'daki emekçileri, Ankara'daki üniversite öğrencilerini, Çukurova'daki ırgat işçileri örgütlemek çok kolaydır. Aynı zamanda bunlar bir de hareketimizin çıkarken etkisi altındaydılar. Göç ettirilirken ve bir de on yılı aşkındır bir mücadelenin her gün etkisini gazetelerden, sınırlı da olsa partinin yayınlarından öğreniyorlar. Dağdaki çoban bunu bilmez. Bu nedenle diyoruz ki, Türkiye'deki kitlemiz, Kürdistan'daki kitle kadardır. Aynı nicelik olarak, ama nitelik olarak da ondan on kat daha ileridedir. Dolayısıyla buradaki gelişmeleri çok ileri düzeyde götürmemiz görevi karşımızda duruyor.

Bu Avrupa için de geçerlidir. Bizim görevimiz Avrupa'ya hitap etmek değildir. Ama orası da göç kurbanlarının doldurduğu bir alandır. Parti oraya çoktan el atmıştır ve yurtseverliğe dönüş, yurtseverleşme sürecini iyi başlatmıştır. Ve yürütmektedir. Bu Ortadoğu için de geçerlidir. Libya, Suudi, hatta Irak, Suriye, Lübnan gibi bütün bu sahalardaki halkımızla biz şimdiden iç içeyiz. Ve büyük güç kaynakları oluyorlar mücadelemiz için.

Ama en ağırlıklı bölümü Türkiye'de olduğu açıktır. Bir Çukurova'nın daha şimdiden yarısı Kürtleştirilmiştir. Mersin yarısından fazladır. Adana yarısını geçmiştir. Tarsus, Ceyhan neredeyse dörtte üçtür. Kırsal alan da öyledir. Irgatların hepsi Kürt'tür. İskenderun öyledir. Bu ne anlama geliyor? Çukurova neredeyse Kürdistanlılaşmıştır veya Kürdistan olmuştur. Bu hızla devam ederse Çukurova'yı da, bir Kürdistan eyaleti olarak düşüneceğiz. Ve daha şimdiden de böyle görüyor, bir eyalet kadar değer veriyoruz. Güney-Batı Eyaleti neyse, bir Mardin Eyaleti neyse, Çukurova bundan aşağı değildir. Çünkü, milyonlarca Kürt emekçisi yoğunlaşmıştır. Mardin'in nüfusu bu kadar değildir. Mardin bu kadar emekçi değildir. O halde Çukurova bir eyalettir. İstanbul'da Kürdistan'ın bütün eyaletlerinden mahalleler oluşmuştur. Bu ne demektir? Küçük bir Kürdistan İstanbul'da oluşmuş demektir. Ve sanıyorum üç milyona yakın bir Kürt nüfusu var. Üç milyon bir ulus eder. Unutmayalım ki, Avrupa'nın, hatta Afrika'nın birçok ulusu üç milyondan fazla değildir. Yani yalnız İstanbul'daki Kürdistanlılar bir ulusu teşkil ediyor. Ve bir de ülkemizin her bölgesinden gelmişler. O halde İstanbul başlı başına bir eyalet değil, bir ülke gibi ele alınabilir. Özellikleri vardır, özlemleri vardır, olanakları vardır. Ulaşırsak, örgütlersek dev gibi bir güçtür. Türkiye politikasını sallandırırız. Oradaki Türk emekçileri de hesaba katalım, biraz da onlar destekledi mi, İstanbul'u devrime götürürüz. İstanbul'da da devrimi geliştirdik mi Türkiye çöker. Aynı şey İzmir için de geçerlidir. Sanırım Antalya doluşuyor, yarıyarıya emekçi. Bunları örgütleyip -ki hepsi de hayati iş alanlarında çalışıyorlar- bir greve kaldırdık mı, herşey durur. Bir gösteriye, serîhildana çektik mi nefes alamazlar.

Üniversite gençliğinin başını çeken Kürdistanlı gençlerdir. Bunlar üniversitelileri arkalarına alıp, ayağa kaldırdılar mı devrime en bü-

yük hizmeti yapabilirler. Ve nitekim geçmişte de hep böyledir. Kürdistanlıların öncülüğü büyük hizmet görmüştür üniversitelerde.

Konya'da yüzlerce yıldır halkımızın buraya direnmeler sonucunda göç ettirildiğini biliyoruz. Ve Konya'daki Kürt kitlemiz -yalnız Konya değil, buna Niğde, Kırşehir, Yozgat da dahildir- milyonu bulup, büyük bir potansiyel ve yurtseverliğe çok açık. Buradan onlarca şehidin saflarımıza katıldığını biliyoruz. O halde ben buna Trakya'yı da dahil edebilirim. İç Ege, Ankara, Çorum... Neredeyse Kürtler'in bulunmadığı bir Türkiye kenti kalmamış gibidir. Bu büyük bir potansiyeldir. Eğer doğru politika temelinde yönelirsek, gerçekten bir Kürdistan kadar devrimci gelişmeleri buraya oturtabilir ve tüm Türkiye'nin emekçilerine önderlik de edebiliriz. Bunu çok açıkça böyle belirtmeliyiz.

Oradaki faaliyetlere yönelirken, oradaki faaliyetlere bir aşama yapmaya çalışırken, dayandığımız temel gerçekleri bilmeliyiz. Böylesine objektif bir zemin var. Yani kısaca emekçiler zorla, oyunla ülkelerinden koparılmışlar, bilinçlenmeye doğru gitmişlerdir. Çok kalabalık niceliksel bir yekünü ifade ediyorlar. Ve her gün de Avrupa'dan etkileniyorlar. Türkiye'nin emekçi sınıfı, gençlik, aydınlarından etkileniyorlar, ülkeyle bağlantıları günlüktür, gidip geliyorlar, her gün ülkede olup bitenleri öğreniyorlar. Bütün bunlar çok hareketli, hızlı bilinçlenmeye götüren bir gerçeğin yaşandığını gösteriyor. Bunları esas alarak buraya yöneleceğiz.

Kürdistan'daki kentleri bile böyle ele alabiliriz. Onu da söyleyeyim, yani bir Diyarbakır, Antep, Elazığ, Urfa gibi kentleri de sanki Türkiye kentleriymiş gibi ele alabiliriz. Çünkü, serîhildan kitlesinin yoğunlaştığı alanlardır. Yani PKK ülkede daha çok gerillayı -ağırlıklı olarak diyorum- temsil ederken, daha doğrusu kırsal alan, dağlar gerilla yatağı haline getirilirken, şehirler -Türkiye'dekiler ve Kürdistan'dakiler de dahil- bir serîhildan alanı haline getirilmeli. Buradaki çalışma tarzı, hiç şüphesiz gerilladan farklıdır.

Şimdi aslında iki tane durum vardır: Türkiye ve egemenliği altındaki Kürdistan olmak üzere. Türkiye'deki yasalar ayrıdır, Kürdistan'daki yasalar ayrıdır. Ve yaşam iki türlüdür. Bir kanunlara göre, Türkler'e göre yaşam, bir de Kürtler'e ve kanunsuzluğa göre yaşam. Gerilla daha çok kanunsuz ve gizli bir yaşamdır. Ama Türkiye'de farklı olarak, gizli ve kanunsuz olmakla birlikte, bir de yasalara göre bir yaşam tutturulur. Yani koşulları biraz farklı. Biz Türkiye'deki emekçilerimizin, gençlerimizin devrime katılması için her zaman müdahalede bulunduk.

Başlangıçta belirttiğim gibi biz hareketi, Ankara, İstanbul gibi yerlerde ortaya çıkardık. Beş on yıl buralar hareketimizin merkezi üssü rolünü oynadılar. Buradan güçlendik ve ülkemize yollandık. Şimdi bir kez daha böyle tarihi bir dönemle yüzyüzeyiz. Bizim 70'lerin başlangıçlarındaki Ankara, İstanbul faaliyeti nasıl PKK'nin doğuşuna götürdüyse, 90'ların başlarından itibaren bir kez daha özel savaşın sürüklediği halk yığınlarımızı büyük anavatana dönüş, yurtseverlik akımına katma gibi tarihi bir görevle karşı karşıyayız. Yani onlar nasıl ki 20 yılda ülkemizin yarısını Türkiye'ye boşalttılarsa, biz buralarda önce PKK'yi ortaya çıkardık, şimdi de halkımızı çıkaracağız.

"Halkımızı anavatana dönüşün, yurtsever akıma dönüşün büyük hareketine katacağız. Bunu yanlış düşünmemek gerekir. Yani hemen herkes Kürdistan'a gitmeli demiyoruz. Bu mümkün de değildir, gerekli de değildir. Yurtseverliğe dönüş her şeyden önce kafada, yürekte başlatılmalıdır. Devrimci örgütlenmede başlatılmalıdır. Örgütlenerek ana kaynağa dönüşü sağlamalıyız. Burayı eyleme kavuşturarak, yurtseverlik görevlerimize sahip çıkmalıyız. Bunların hepsi mümkün. Biz bileceğiz ki, öz yurdumuzda değiliz. Bir Dêrsim'de yapılan katliam, bir Maraş'ta yapılan katliam, yarın İstanbul'da niye yapılmasın? İstanbul 1453 yılında fethedildi ve o tarihe kadar hepsi Rum'du; şimdi hiçbir Rum kalmamıştır. Katliamla hepsi yok edildi. Karadeniz 1920'lere kadar bir Pontus devletine sahipti. Yok edildi ve şimdi bir Pontus'lu kalmadı. Ege'nin yarısı Rum'du, 19. yüzyılda. Şimdi bir tanesi kalmadı. Ermeniler vardı, onlar da bırakılmadı..."

Halkımızı anavatana dönüşün, yurtsever akıma dönüşün büyük hareketine katacağız. Bunu yanlış düşünmemek gerekir. Yani hemen herkes Kürdistan'a gitmeli demiyoruz. Bu mümkün de değildir, gerekli de değildir. Yurtseverliğe dönüş her şeyden önce kafada, yürekte başlatılmalıdır. Devrimci örgütlenmede başlatılmalıdır. Örgütlenerek ana kaynağa dönüşü sağlamalıyız. Burayı eyleme kavuşturarak, yurtseverlik görevlerimize sahip çıkmalıyız. Bunların hepsi mümkün. Biz bileceğiz ki, öz yurdumuzda değiliz. Bir Dêrsim'de yapılan katliam, bir Maraş'ta yapılan katliam, yarın İstanbul'da niye yapılmasın? İstanbul 1453 yılında fethedildi ve o tarihe kadar hepsi Rum'du; şimdi hiçbir Rum kalmamıştır. Katliamla hepsi yok edildi. Karadeniz 1920'lere kadar bir Pontus devletine sahipti. Yok edildi ve şimdi bir Pontus'lu kalmadı. Ege'nin yarısı Rum'du, 19. yüzyılda. Şimdi bir tanesi kalmadı. Ermeniler vardı, onlar da bırakılmadı. Şunun için söylüyorum: Yarın tehlike olmaya başladık mı, Türkiye'de katliamları devreye sokabilirler. İstanbul'daki Kürtler'i, Adana, Antalya, İzmir ve Konya'daki Kürtler'i özellikle katliama tabi tutabilirler. Faşist MHP'nin Konya üzerindeki katliam tehditleri biliniyor. O halde, bu katliam tehlikesini de göz önüne getirerek kendimizi bir an evvel örgütlendirmek gerektiği açıktır. Yani şimdiki duruma aldanmamak gerekir.

Evet ucuz işlerini görüyoruz. Her türlü hizmeti veriyoruz ve bir de Türkleşiyoruz. Bu yüzden bize dokunmazlar. Ama Kürdistan yurtseveri olmaya başladığımızda, kendimizi örgütlediğimizde ve Türk burjuvazisine zararlar verdiğimizde bizi düşman gibi görürler ve o zaman katliamları devreye sokmak isterler. Nasıl ki Hitler yahudileri Almanya'da katliama tabi tuttuysa, yarın bir Türkeş gibisi çıkar, Kürtler'i katliama tabi tutar. Madem bunun belirtileri ve tehlikeleri var, o zaman daha şimdiden yapmamız gereken biraz uzun vadeli düşünmek, bu günler geldiğinde hazırlıklı olmak, milyonların örgütlenmesini ve ülkeleriyle günlük bağlantılarını sağlamak, gerekirse ülkemize de ulaşarak, ulusal varlığımızı korumaktır. Hiçbirimiz bu görevi görmemezlikten gelemeyiz.

Kısaca tarihi geçmişe, günümüzdeki duruma ve bir de geleceğe bakarsak, yurtsever olmaktan, yurtsever örgütlenmekten, devrimci örgütlenme içine girmekten başka hiçbir çaremiz yok. Bunu kendi kitlemiz, halkımız için yaptığımız gibi, Türkiye emekçilerinin de örgütlenmelerine girerek veya destekleyerek, onları da devrime çekerek, yani iyi müttefik haline getirerek yapmaya çalışacağız.

Bu çok önemlidir. Türkiye emekçilerini müttefik haline getirmedikçe katliam tehlikesi daha fazladır. Eğer bütün bunlar doğruysa ve hepiniz bu gerçekleri bizden daha iyi yaşıyorsanız, o zaman yapmanız gereken işler çoktur.

Ben sizlere PKK'nin son zamanlarda ne yaptığını uzun uzun anlatacak değilim. Çünkü, siz biraz biliyorsunuz. Ama yine de kısaca söyleyelim: Özellikle 1990 ve '91 Newrozlarında, halkımızın serîhildanı yükseldi. İntifada, siyasi gösteriler tarihi bir aşamaya geldi. Gerilla zaten yedi yıldır özellikle yoğunlaştırılan bir savaşla, bu sene önemli bir aşamaya getirildi.

Güney Kürdistan'da olup bitenleri biliyorsunuz. Partimiz, bu gelişmeleri takip ediyor. Düşman orada sahte bir Kürt bölgesi güya yaratmak istiyor. İşbirlikçilerin denetimi altında, güvenlikli bölge dediği yerde Kürt hareketini boğmaya çalışıyor ABD. Türkiye'nin de niyeti biraz budur. Tabii ki, buna fırsat vermeyeceğiz. Partimiz daha şimdiden bu halkımızın içindedir ve onları toplu bir hale gelmekten de yararlanarak devrime çekecektir. Güney Kürdistan'da biz her zamankinden daha fazla devrime çekiyoruz. Nasıl ki, siz Türkiye'deki Kürdistanlı yığınlarımızı devrime çekiyoruz, onlar için de doğru bir örgütlenmeyi, eylem biçimlerini dayatıyoruz ve başaracağız. Unutmayalım ki, orada da sahte önderler vardır. Halkımızı bu duruma getirdiler. Yalın ayak, aç-susuz o dağlarda perişan ettiler. Sahte önderler meselesine iyi bakmalıyız.

Bu sahte önderler, Türkiye'deki yığınlarımız içinde de hareket ediyorlar. Reformist dediğimiz, işte TEVGER, bilmem sosyalist parti (eskiden Özgürlük Yolu), Pêşeng-DDKD vb. adlar altında bunların nasıl bir tahribat geliştirdiklerini biliyoruz. Vatanı için bir damla kanlarını vermezler, ama peşkeş çekmek için satmayacakları bir değer yoktur. Bunların 20-30 yıldır, bırakalım bir şey yapmayı, Güney'de halkımızın kökünü kuruttukları ve Türkiye koşullarında da tek bir devrimciyi ülke topraklarına gönderemedikleri, kaçmaktan başka bir şey örgütleyemedikleri bilinmektedir. Avrupa'ya kaçışı da, Türkiye'ye kaçışı da bunlar körüklediler; *"İşte burada yaşam var; burada her şey var; Kürdistan bir harabedir, yaşanılmaz"* diyen felsefeyi, yaşam tarzını bunlar esas alıyorlar. Dolayısıyla bunları her zaman tehlikeli göreceğiz; tasfiyecidirler. Bunlar ulusal özden kopmuşlardır. Bunlar vatansever değildirler. Bunlar olsa olsa işbirlikçi olurlar. Ve zaten bunlar Ankara'ya çağrıldı. Bunların çoğu Türk şovenizminin etkisi altındaki kurumlarda çalışıyorlar. Çoğu işbirlikçi memur durumundadırlar. Yani Türklüğü esas alıyorlar. Bunlarla ilişkilerimiz olamaz. Bunları sürekli teşhir ve tecrit edeceğiz. Bunlar bizi aldatmak istiyor. Özellikle partimizin içinde bulunduğu birikime girerek çarpıtmak istiyorlar. Bunu belirtirken bir de kanuni çalışma yolları vardır, dernekler vardır, partiler vardır, sendikalar vardır. Örneğin, bir HEP partisi vardır. Buraya sızıp kitlemizi kullanmak istiyorlar. Buna fırsat vermeyeceğiz. Biz onları burada kullanmalıyız. Onların hiçbir kitlesi yok. Bir tanesi kurnazlık edip, binlerce kitlemizi alet etmek istiyor. Hayır, kesinlikle bunlara yüzde bir yer, temsil gücü verilmemelidir. Gençlik içinde de bu böyledir. Derneklerde de bu böyledir. Bunları böyle hakketmedikleri yönetimlere, temsilciliklere almamalıyız. Bu önemlidir ve dikkat edilmesi gereken nokta budur.

Sonuçta partimizin yeni bir özgürlük hamlesine girişme durumu var. İşte dedik ki, son bir yıldır bu hamle bütün hızıyla bir özgürlük yürüyüşü halinde sürmektedir. '91 yılı daha şimdiden güçlü başlatılmıştır ve kazanılmıştır diyebiliriz. Güney'de de bu özgürlük yürüyüşü vardır ve kazanma yolundadır. Ülkemizin her bölgesinde böyledir; gerilla yürüyor, halkın kendisi yürüyor. Bu yürüyüşün önünde, eğer biz kendi kendimize etmezsek ciddi bir engelin durabileceğini sanmıyoruz. Düşman bütün özel savaş yöntemlerini denedi. Pişmanlık Yasası'ndan tutalım, şehitlerimizin cesetlerini Kasaplar Deresi'nde olduğu gibi, derelere atmaya, kurdakuşa, köpeğe yem etmeye kadar, helikopterlerden atmaktan ve araçların arkasından sürüklemekten tutalım, zindanlarda çürümeye kadar ve bir de sahte yaşam umutları sunmaya kadar, bütün yolları denedi. Fakat boşa çıktı. Yüzbinlercesini tutukladı, önleyemedi.

Şunu söylemek istiyorum: Özel savaş istediği başarıya gidemedi. Tam tersine devrimci savaşımımız çığ gibi büyüyor. Ve engellenmesi de ancak bizden kaynaklanabilir. İçimizdeki tasfiyeciler, işte o hain iti-

rafçılar vardı. Bir dönem Diyarbakır zindanlarında Şahin-Yıldırım gibileri, Avrupa'da da çıktılar. Avukat Hüseyin Yıldırım gibi; ki, bunlar bir şey değil, daha bunların dayandığı kesimler vardır. Zindanda varlar, olabilirler, çıkmış olanlar olabilir. Dağlarda işte Hogır ve benzeri provokatörler vardı; adları biraz gazetelere yansıdığı için söylüyorum. Bunların büyük ihtimalle düşmanla bağlantılı olma durumları var. Zaten bu açık da, bunu açıkça yaptılar. Başka işbirlikçileri olabilir. Bunlar halkımızın üzerinde de etkili olmak isteyebilirler. Tabii ki, bütün bunları göreceğiz. Böyle partimizin kılığına girip, partimizi tasfiye etmeye yöneldiklerinde, en devrimci tavrı dayatacağız. Bu konuda da aldanmayacağız. Yani en çok bunlar içten gelişmeyi engelleyebilirler. Biz de şimdiye kadar bunlarla, çok amansız bir mücadele yürüttüğümüz için, onların içteki oyunlarını, yani düşmanın içteki oyunlarını da boşa çıkartıyoruz. PKK'yi reformistleştirme, PKK'yi ılımlı-demokrat bir çizgiye getirme adı altında düşmana peşkeş çekmenin cezasının çok ağır olacağını bilerek yöneleceğiz ve bir de bu denli bir engellemeyi ortadan kaldırdık mı, geriye çok sağlam bir yürüyüş, hem de zafere doğru bir yürüyüş kesindir. O halde bu hamleye, bütün ülkemizin içi katılıyorken; Avrupa, Güney katılıyorken, elbette milyonlarca emekçimizin, hem de en bilinçli kesimin yoğunlaştığı Türkiye'deki Kürdistanlılar da bence daha fazla katılacaklar. Onlar da Kürdistan kadar, bir etkiye yol açabilecekler. Bunun tarihi yürüyüşünü 90'ların başından itibaren başlatacaklar.

Unutmamak gerekir ki, bu büyük dev gücü yurtseverliğe, bunun için örgütlenmeye, eylemliliğe yönelttik mi, düşmanın özel savaş kolu yarı yarıya felç olacaktır. Türkiye'deki Kürdistanlılar'ı örgütleyip, Türkiye emekçileriyle de sağlam bir müttefik haline getirdik mi, evet özel savaş makinesi Kürdistan'da fazla yürüyemeyecektir. Gücünün büyük bir bölümünü çekmek zorunda kalacaktır. Veya en azından, Türkiye'de yükseltilecek devrimci mücadele ve bir de sürekli buradan Kürdistan'a yapacağımız takviye bütün o tedbirleri boşa çıkarır. Burada sadece devrimci savaş değil, ekonomik savaş da yürütülebilir. Siyasi mücadele legal yapılabilir, illegal de yapılabilir. Eylem de yapılabilir. Hatta gerilla da yapılabilir. Biz gerillayı Türkiye'ye de bulaştıracağız gerekirse. Bütün bunları yaptığımızda gerçekten -ki mutlaka yapmamız gerekir Kürdistan'daki savaş devrim lehine on kat güç kazanır, özel savaş ise o denli güç kaybeder. Yani bizim açımızdan sadece bir taktik değil, stratejiktir Türkiye'deki çalışmalar.

"Unutmamak gerekir ki, bu büyük dev gücü yurtseverliğe, bunun için örgütlenmeye, eylemliliğe yönelttik mi, düşmanın özel savaş kolu yarı yarıya felç olacaktır. Türkiye'deki Kürdistanlılar'ı örgütleyip, Türkiye emekçileriyle de sağlam bir müttefik haline getirdik mi, evet özel savaş makinesi Kürdistan'da fazla yürüyemeyecektir. Gücünün büyük bir bölümünü çekmek zorunda kalacaktır. Veya en azından, Türkiye'de yükseltilecek devrimci mücadele ve bir de sürekli buradan Kürdistan'a yapacağımız takviye bütün o tedbirleri boşa çıkarır. Burada sadece devrimci savaş değil, ekonomik savaş da yürütülebilir. Siyasi mücadele legal yapılabilir, illegal de yapılabilir. Eylem de yapılabilir. Hatta gerilla da yapılabilir. Biz gerillayı Türkiye'ye de bulaştıracağız gerekirse..."

Böylesine geniş bir perspektiften baktığımızda, başta halkımızın tarihi bir özgürlük yürüyüşü hamlesine katılmak gerekiyor. Yani burada yığınları örgütleyeceğiz. Buradaki halk örgütlenmelerini çeşitli derneklerde ve legal partilerde örgütleyebiliriz. İnsan haklarından tutalım, bir sürü başka ad altında kültürel dernekler kurulabilir. Kürt müziği zaten kendini legalleştirmiştir. Kanuni olarak bir çıkış yolu bulmuştur. Bu temelde binlercesini örgütleyebiliriz. Sendikalar içinde örgütlenebiliriz. Öğrenci dernekleri var, orada örgütlenebiliriz. Gizli örgütlenme yapabiliriz. Özellikle partili militanlar, gizli örgütlenmeyi esas alırlar. Geniş örgütlenme kadar, dar örgütlenmeyi de yapacağız. Gazetelerimiz vardır, gazetelerin aracılığıyla örgütlenme yapılabilir. Bütün bunlarla, dediğim gibi gerilla da, eylem örgütleri de kurulabilir. Geçici gerillacılığı biz Bolu Dağı'nda da yapabiliriz, Toroslar'da da yapabiliriz. Yaparız, vururuz, geri çekiliriz. Buna bütünüyle gücümüz var. Devrimci örgüt faaliyetlerine böyle geniş bakmalıyız. Bir yandan devrimci militanların dar, sıkı, gizli örgütlenmesi - bu temeldir bir anlamda- ve diğer yandan geniş kitle yığınlarının örgütlenmesi sağlanmalıdır; bu da legal, açık siyasi gösteri kısmı olan, yani daha çok siyasi faaliyetlere ağırlık veren; şiddete, gizli örgütlenmeye fazla bulaştırılmayan bir tarzda yürütülür.

Bunları biliyorsunuz; özellikle şehirlere yönelik çalışma gruplarımız, bu konularda kapsamlı hazırlıklar yapmışlardır. Çalışma tarzı, üslubu oldukça netleşmiştir. Yine serihildanların nasıl gelişeceği ortaya çıkmıştır. Mühim olan önümüzdeki dönemin üzerinde böylesine tarihi bir yürüyüş hamlesini mümkün kılacak kadar sağlam bir önderliğe ulaşarak bu görevleri başarmaktır. Gerçekten bir gecikmeye yol açmamalıyız. Bu temelde özgürlük hamlemiz her tarafta gelişiyorken, burası da, Türkiye metropolleri de gereken karşılığı vermelidir. Sanıldığından daha fazla bir katkısı, yardımı olacaktır Kürdistan'daki devrimci savaşa. Zaten yüzlercesi daha şimdiden Kürdistan'daki devrimci savaşa gidiyor. Unutmamak gerekir ki, burada binlerce üniversiteli genç, aydın vardır. Kürdistan'da köylüler savaşa katılıyor ama okur-yazarlıkları yoktur. Dolayısıyla aydınlara şiddetle ihtiyaç vardır. Onları da burada ancak bulabilir, katabiliriz. Onun için mümkünse Kürdistan'ın her önemli bölgesine yüzlerce devrimci aydını aktarabilmeliyiz. Bu çok önemli bir görevdir. Bugün Botan'da adeta çobanlardan oluşmuş gerilla örgütümüz, eğer daha büyük başarılara ulaşmak istiyorsa, bir o kadar da aydın devrimci gençlikle takviye edilmelidir. İşte daha şimdiden buradan bir takviyeyi yapıyoruz. Partimizin öncü örgütlenmesi için istediğimiz kadroları fazlasıyla burada bulmalıyız. Gerilla için gerektiği gibi, öncü PKK'nin militan kadrosu için de, burası en iyi öğeleri verebilir. Partinin değerli devrimci militanları için burası da bir okul gibidir. Çoğu üniversiteli veya işçidir. İşçilerden de militanlar çıkar. Bunları uygun eğitimlerle partiye kazandırmalıyız. Burasını da bir eğitim alanına çevirmeliyiz. Çünkü okullardır, işyerleridir, ailelerdir, semtlerdir... Çok sayıda eğitim okulu kurulabilir. Dernekler var, partiler var, kısaca eğitim faaliyetlerini öncelikli kılabilmeliyiz. Partimizin bu konuda zengin bir malzemesi vardır. Ve bilinçli eğitim alan arkadaşlar vardır. Eğiterek yüzlerce militanı yetiştirebilirler. Hatta binlerce savaşçıyı da buralarda hazırlayıp ülkeye yollayabilirler. Bütün bunlar olanaklardır, açığa çıkmış ve her an mücadeleye katılabilecek birikimlerimizdir. Halkımız burada daha şimdiden binleri aşan gösteri ve toplantılarla katılım göstereceğini ispatlamıştır. Bu süreç daha da hızlanacaktır. 1991 Newroz'u tarihi bir adımdır, hızlanarak devam edecektir. Yüzlerce devrimci genç devrimci faaliyetlere katılmıştır, bu süreç hızlanarak daha da devam edecektir. Biz 1990'ların başında, tarihi özgürlük hamlemiz 2000'lere doğru mutlaka bağımsız ve özgür Kürdistan'ı yaratmalıdır dedik. İşte bu hamlemizin en önemli bir alanı olarak da burayı görüyor ve çalışmalara böylesine geniş bir perspektifle ve mutlaka başarılı taktiklerle yüklenmenin büyük önemini tekrar tekrar belirtiyoruz.

"...Bütün parti adına çalışanlar, cephe örgütlenmesi içinde olanlar ve hatta ordu faaliyetlerimize hazırlık yapanlar böylesine tarihi bir çerçeve içerisinde, durumlarının çok önemli olduğunu bilerek mutlaka büyük yurtseverlik hareketine katılmayı, bunun önündeki bütün engellemeleri boşa çıkararak yürümeyi bilmelidirler. Ve unutmayınız ki, burası devrime katıldı mı, Türkiye'deki Kürdistanlılar ve devrimci gençlik katıldı mı, Kürdistan'ın kurtuluşu bir o denli daha yakınlaşmış ve daha kolay gerçekleşmiş olacaktır."

Bütün parti adına çalışanlar, cephe örgütlenmesi içinde olanlar ve hatta ordu faaliyetlerimize hazırlık yapanlar böylesine tarihi bir çerçeve içerisinde, durumlarının çok önemli olduğunu bilerek mutlaka büyük yurtseverlik hareketine katılmayı, bunun önündeki bütün engellemeleri boşa çıkararak yürümeyi bilmelidirler. Ve unutmayınız ki, burası devrime katıldı mı, Türkiye'deki Kürdistanlılar ve devrimci gençlik katıldı mı, Kürdistan'ın kurtuluşu bir o denli daha yakınlaşmış ve daha kolay gerçekleşmiş olacaktır.

Tarih her zaman bu fırsatı önümüze koymaz. Bu tarihi fırsatla oynayanlar çoktur. Nasıl amansız koşullarda doğduğumuzu biliyorsunuz. Ve nasıl buralarda halkımızın, sizlerin tüketilmekte olduğunu da biliyorsunuz. Bu bir kader değildir. Sizler şimdiye kadar çağrılarımıza küçümsenmeyecek cevaplar verdiniz. Ve şimdi görüyorsunuz ki, daha dün imkansız görünen çok şey gerçekleşmektedir. Bir kadermiş gibi başımıza verdiğimiz değerlerin öyle olmadığı, yerle bir edilmesi gerektiği anlaşılıyor. Başımızı daha dik tutabiliyoruz. Ve parti yolunda biraz daha doğru yürürsek hayal diye görülen birçok şeyin, hakikat haline geleceğinden asla kuşkunuz olmasın. Biz kendimiz de buralarda gerçekten sizlere layık olmanın amansız bir savaşımını verdik. Biz de ülkemizin dışındayız, siz de dışındasınız, ama bizim kadar değil.

Biz ömrümüzü iyi değerlendirdik, burada bir Kürdistan'ı varedecek kadar bir çabanın sahibi olduk. Ki, imkanlarımız çok azdı; doğru dürüst insanlarımızla ilişkimiz yoktu, yaban ellerdi. Ama her şeyimizi ortaya koyduk, başardık. Ben buna dayanarak çok iyi biliyorum ki, bizim en zor koşullarda gerçekleştirdiğimizi her Kürdistanlı emekçi ve özellikle devrimci gençlik fazlasıyla metropolde yapabilir. Bizim pratiğimiz bunu defalarca ispatlamıştır. O halde buna da dayanarak gücünüzü konuşturmalısınız. Ki, hepiniz parti önderliğine bağlı olduğunuzu haykırıyorsunuz, o zaman bu bağlılığı pratikte doğru bir çalışmaya kavuşturarak gerçek bir bağlılığa dönüştürmelisiniz.

PKK'nin önderliği, bizim yürüttüğümüz PKK, sahip olduğumuz çalışma ve vuruş tarzı, dünya da önümüze dikilse mutlaka başaracağımızı ispatlıyor. O halde siz daha mütevazi bir çalışmayla ve gerçekten daha verimli bir alanda PKK'nin vuruş tarzıyla yüklenin ve mutlaka önemli başarıların sahipleri olun.

Ben bu temelde siz yığınlarımıza, Kürdistanlı yığınlarımıza, devrimci gençliğimize ve bütün Türkiyeli dost emekçilere ve devrimcilere yürüttüğümüz faaliyetlerle, sağladığımız başarılarla, devrimci selamlarımı sunarken, bundan sonra sizlerin de üstün bir sorumlulukla günlerinizi azami başarılarla dolu kılarak, geleceğin üzerine yürümenizi ve mutlaka hakkettiğiniz bağımsız ve özgür bir yaşama ulaşmanızı diliyor, sonsuz selam ve sevgilerimi sunuyorum.

11 Nisan 1991
Abdullah ÖCALAN
PKK Genel Sekreteri